

Сведочење Антоана Рокса из Тулуза, француског официра

Само једна десетина српских војника, испред Ветерника који су Бугари узалуд и крваво бранили, заробила је - тридесет Бугара. Био сам сведок њиховог заробљавања. Премрли од страха, јер је један српски војник рекао: „Требало би их све побити...“.

Међутим, други војници кажу да им неће ништа нажао учинити, да ће их предати штабу.

У међувремену почеше да разговарају... И тако, српски војник сазнаде да његов заробљеник обрађује поље као и он, истом таквом ралицом, као што је његова, сличним воловима...

И где ратног чуда: српски војник се готово расплакао над судбином свог заробљеника - даје му пола свог војничког хлеба!

Даје му своје следовање!

И други војници, видим, разговарају са својим заробљеницима: код свих исто осећање - болећивост! У рату се хватају за гушу, један другог пробадају бајонетом, кољу се зубима, али кад га зароби - српски војник даје бугарском пола свог војничког хлеба!

Тада заиста нисам то могао да разумем. Касније сам схватио величину праштања, јер само велики народ може да прашта...

Зграда Владе АП Војводине
Бул. М. Пупина 2
Од 15. до 22. децембра

Организатор

Подршка

ХЛЕБ

Не постоји на свету ништа тако позитивно као што је хлеб
Достојевски

Хлеб је несумњиво једно од највећих наших открића! Била је то револуционарна прекретница у еволуцији, човек је од скупљача и номадског живота почео да се бави земљорадњом, да гради насеља и ствара културу.

Хлеб је једина храна која човека повезује са основним принципима живота и оностраним светом.

Изложба Хлеб у Великом рату се састоји од 21 панорама са документарним фотографијама и сведочанствима учесника. Циљ аутора је не само да прикаже значај хлеба као хране већ и чудесност хлеба као живе ризнице колективног памћења и сведочанства о етичким и симболичким вредностима и падовима људи и у најтежим егзистенцијалним условима, какав је рат.

Овом изложбом показујемо да су у сваком рату и победници и поражени - губитници. У том смислу ова изложба има антиратну поруку!

Хлебац који си послала сваки га је Србин узео у руке, прекрстио и пољубио, ту су настале сузе радованке. У оваком радосном дану и знаменитом и дирљивом часу поделио сам брацки хлебац и са мојим људима појео. (Писмо из заробљеништва прабаби Лепосави када је стигао пакет у логор у Немачкој, 1917.)

Димитрије Вујадиновић

Хлеб – таин, заштитиник од куршума
Судбина војника Алексе Здравковића

Алекса Здравковић, терзија, војник из Пирота, приликом мобилизације 1912. године добио је следовање војничког хлеба – тина, који упркос многим искушењима и недаћама током шестогодишњег ратовања, није појео. Мајка га је на одласку заветовала да не сме да окуси ни залогај овог хлеба, него да га читаво време носи уз себе. Веровала је, као и све тадашње жене, да ће га “таина” сачувати од куршума. Алекса Здравковић се после шест година ратовања вратио као наредник у свој Пирот с таином у торби, овенчан бројним одликовањима. Данас се таин који је током ратовања носио Алекса Здравковић чува у Музеју Понишавља у Пироту.